

at tiltræde Forslaget om kun at yde Halvdelen af det Beløb til Dyrskuer, som Foreningerne anvende.

Det ærede Medlem nævnede ogsaa Tilskuddet til Kontrolforeningerne. Her vil jeg sige det samme som med Hensyn til det første Spørgsmaal, at man selvfølgelig kan gøre gældende, at det er bedre at faa det større Tilskud end det mindre, men det Tilskud, Kontrolforeningerne faa, er dog kun 150—200—250 Kr., og det er kun større Landbrugere, der kunne være i Kontrolforeningerne. Derfor mener jeg, at det Arbejde, der udføres af disse Foreninger, maa man gaa ud fra, de i alt væsentligt selv kunne betale. Naar der til at begynde med blev ydet Tilskud, var det kun, for at man overhovedet kunde komme i Gang. Men naar man ser hen til, hvilken Fordel Medlemmerne og i det hele Landbruget har haft af Kontrolforeningerne — og det ærede Medlem nævnede forskelligt, som overvejende var en Frugt af disse Foreningers Arbejde —, har man ogsaa Lov til at gaa ud fra, at de, som ere med i disse Kontrolforeninger, kunne afholde disse Udgifter. Naar man alligevel bibeholder saadanne Beløb som 150 Kr. pr. Forening, er det kun for at animere danske Landmænd til at tage fat paa disse Opgaver. Andet eller mere kunne disse Tilskud ikke betyde, for de dække ikke det hele. I en Kontrolforening vil det vel blive en Snes Kroner eller saa, et Medlem skal betale om Aaret, og det kan ikke afskrække nogen. Jeg vil altsaa om dette Forslag, som er udarbejdet af det nedsatte Udvalg, sige, at jeg i alt væsentligt kan tiltræde det, jeg tror, at Udvalget har megen Ret til at tale paa Landbrugets Vegne. Men jeg skal dog gøre den Henstilling til Landbrugsministeren, om der ikke var Grund til i højere Grad end hidtil at holde Kontrol med Anvendelsen af de Bevillinger, som ydes, maaske ogsaa paa andre Omraader, men i hvert Tilfælde til Husdyravlens Fremme.

Den ærede Ordfører for Reformpartiet har ogsaa berørt det Spørgsmaal, hvorvidt man skal forlange, at denne Reduktion af Bevillingerne til det danske Landbrug skal være afhængig af, at der sker lignende Reduktioner fra anden Side. Naar det under Finanslovens anden Behandling fra kompetent Side er blevet sagt, at man ønsker, at disse Bevillinger skulle nedsættes, vel nok særlig under Hensyn til den øjeblikkelige finansielle Situation, tror jeg, vi gøre rettere i at sige som saa: Her vise vi Vejen, og saa stole vi paa, at andre

ville følge efter i samme Spor. Paa anden Maade faa vi ikke begyndt paa disse Reduktioner, her er Tale om, og som — saadan staar det for mig — ikke i særlig Grad kunne genere det danske Landbrug, hvad jeg heller ikke paa nogen Maade vil have. Naar vi føre an, stoler jeg saavel paa den Kommission, der er nedsat for at gennemføre Besparelser paa Finansloven, som paa, at andre ærede Medlemmer, der repræsentere andre Erhverv, ville ræsonnere, som Landbrugets Talsmænd her have ræsonneret: Naar vi skulle spare, begynde vi, og saa følge de alle. Dertil kommer, at det danske Landbrug utvivlsomt i Fremtiden kan faa Anledning til at kræve Støtte hos Staten til Løsning af Opgaver, som ikke i Øjeblikket ligge for, og det vil da, naar det nu fører an med Besparelser, have Grund til at vente Tilslutning til Kravene ved de nye Opgavers Løsning. Viser Landbruget nu Vejen til Besparelser, bør det trøstigt i Fremtiden kunne komme til Lovgivningsmagten, naar nye Opgaver foreligge, ventende, at det da ikke vil glemmes, at det her har taget den Beslutning, som jeg mener det har Ære af, ikke at ville vente, til andre give Tilsagn eller stille Forslag i lignende Retning, men uden Hensyn dertil at ville give det gode Eksempel og sige: Naar vi skulle spare, ville vi gaa i Spidsen, stolende paa, at andre ville følge efter.

Lüttichau: Det forholder sig fuldkommen rigtigt, naar flere Talere, der i denne Sag have haft Ordet, have udtalt, at det ikke var et ubetydeligt Antal af de i Landbruget interesserede Repræsentanter, som under Finanslovbehandlingen nævnede, at naar man vilde søge at skaffe Økonomi i Styrelsen af den danske Stat i Øjeblikket, kunde man muligvis paa Husdyravlens Omraade finde Poster, paa hvilke der kunde økonomiseres. Jeg var glad ved den Gang at faa Lejlighed til ogsaa at dvæle ved denne Tanke, og jeg fik personlig Anledning til at ytre min Glæde over, at Landbrugerne ærligt og redeligt fremhævede, at der her var et Omraade, hvorpaa der muligvis kunde indføres nogen Besparelse.

Naar der allerede nu foreligger et Forslag, som aabner Mulighed for en ret betydelig Besparelse paa dette Felt, maa jeg først udtale, at det er i en overordentlig stor Fart, man her er naaet til at fremsætte Forslag. Der er de Tilfælde, hvor det er mig om at gøre at udtrykke Paaskønnelse af, at man arbejder hurtigt,